

Jak zdobyto Dziki Zachód

Prośba do Walta Whitmana o natchnienie

Waż mnie za rękę weteranie Walcie Whitmanie!
Takie straszne cuda i rzeczy się zdarzają!
Takie porażające widoki i pełne dźwięki!
Takie niekończące się ogniwa łańcucha ludzkiego
Przeplatają się a każde z nich odpowiada
Jednemu a jedno odpowiada wszystkim a każde
Z nich jest częścią poderwanego do lotu losu
Co słyszysz Walcie Whitmanie?
Słyszę śliczne śpiewy rolników i żon
„Kiedy ranne wstają zorze
Tobie ziemia Tobie morze
Tobie śpiewa żywioł wszelki:
Bądź pochwalon Boże wielki!”
I odgłosy zwierząt wczesnym rankiem
Słyszę w oddali dźwięki dzwonów
Słyszę wrzaski dzieci ukrytych pod powieką
Rodziców
Słyszę szybkie przeładowywania
Magazyneków karabinów żołnierszy
Słyszę przeklinania przesiedleńców
Słyszę ich narzekania na władzę i czas wyczekiwania
Na mieszkania i domy na kogoś kto się nimi zajmie
Słyszę ich wołania o pomoc o chleb o mydło i wodę
Słyszę ich skarczenia się na głód – jedzą nas wszy
A my jemy to co ukradniemy z pól
Słyszę ich płacz jedziemy ponad miesiąc i końca
Nie widać a siła nasza tylko w tym co w pamięci
Słyszę zatrzymujące się pociągi na stacjach
Końcowych stąd wolno każdemu iść gdzie chce
Zająć każdy dom wraz z majątkiem
Słyszę kroki oszalałych w pojedynkę parami
Grupowo bandytów zmierzających na Dziki Zachód
Słyszę mocne walenie do drzwi strzały
Słyszę krzyki hersztów szajek wyrzucających
Rodziny z domów pięknych obszernych
Słyszę wołającą propagandę dla robotników i chłopów
Słyszę hasła Chłopi! Nie musicie już emigrować za
Morze nowa Polska ma dla was dosyć ziemi w ojczyźnie
Na własność
Słyszę „Chcecie chleba – na Zachodzie jest chleb”
Słyszę wołania „planowo zorganizowanymi grupami
Ruszajmy na Zachód! Do swoich miast i
Wsi. Po pracę i dostatek”
Słyszę łopot biało-czerwonej flagi na wietrze
mówiącej „ja tu tu tu tutaj mieszkam”
Słyszę kłótnie i ubliżania pomiędzy Polakami
Jedni wywyższają się nad drugich
Słyszę poniżania ludności zza Buga
Przez tych co nie było im w smak
Słyszę wyzywania ich od Ruskich
Naśmiewania się z ich śpiewnej polszczyzny
Słyszę krzyki wypędzonych z rodzinnych stron
Słyszę nawoływania tych co nic nie mieli
Słyszę jak jedni przekrzykują drugich
Słyszę jak słowa nienawiści mieszają się
Ze współczuciem a serdeczność z żalem
Słowa uczucia mieszają się
Krew się miesza zmysły towarzystwo
Co jeszcze słyszysz Walcie Whitmanie?
Słyszę stare pieśni hebrajskie czytanie Talmudu i psalmów
Słyszę wiecznie żywe mity Greków wędrujących po
Sudetach i Ziemiach Odzyskanych
Słyszę historię boskiego życia i krwawej śmierci
Pięknego Syna Człowieczego Jezusa Chrystusa
Słyszę nauczycieli miłujących pokój i uczących
Swych uczniów pokoju i miłości bliźniego
Czytających pieśni poetów którzy żyli dawno temu
Słyszę jak trawa rośnie słyszę że ta i tamta pani
Wychodzi za mąż słyszę że ściany mają uszy
Co widzisz Walcie Whitmanie?
Widzę pociągi towarowe ze Lwowa
Wilna co przywiozły „repatriantów”
Choć ci zostali wypędzeni z ojczyzny
Na cztery wiatry przepędzeni
Widzę Niemców mistrzów wojny popędzanych
Jak bydło do wagonów jadących do jednej
Ze stref okupacyjnych z głowami spuszczoneymi
W dół z myślami o powrocie
Widzę ludzi którzy doświadczyli ludobójstwa
Czystek politycznych i bandytyzmu
Widzę tych co utracili swoje miasta z obu
Stron Wisły co utracili rodziny
Pewność siebie a swoje utrapienie
Powierzali sobie nawzajem jak skarby
Widzę Wrocław zatopiony w morzu ruin

Widzę trupy rozsiane po drogach nad którymi
Nie było czasu aby się pomodlić wykopać grób
Widzę tych co przygotowują obchody igrzysk
Na których będą chwalić tych których nie
Wolno czcić bo złożyli ofiary z ludzi
Widzę tych co gdy siadają do stołu obojętnie
Jaki by on nie był wznoszą ręce do góry
Widzę chaos brak światła wody gazu
Widzę ludzi zamalowujących niemieckie napisy
Widzę ludzi stojących w stołówkach po miszkę zupy
Widzę puste hale fabryczne zniszczone przez
Wycofujących się Niemców gorączkowy pośpiech
Widzę „zdobyc wojenną” wywożoną do ZSRR
Widzę kradzieże i rabunki szabrowników którzy
Są gotowi zabić tych szczęśliwców co przeżyli
Wojnę pogromy gdzie trupy kładły się pokotem
Widzę jak każdy próbuje dostać swoją porcję
Mebli obrazów kosztowności korzysta
Z przywilejów prucia kołder i poduszek
Owijania w obrusy koszule porcelany zastaw stołowych
Widzę dno butelki i widzę że każdy ma swój
Interes w załadowaniu maszyny do szycia
Wszystko co ma jakąkolwiek wartość i da się podnieść
Wywieźć załadować
Widzę burzenie ścian zrywanie podłóg pieców
Widzę wózki rowery maszyny rolnicze
Widzę pośpiech ludzi pragnących zabrać jak najwięcej
Widzę energię ludzką pozytywną która siłą własnych
Mięśni podnieść wioski miasta państwo z ruin
Widzę zapał do odbudowy zniszczonego kraju
Widzę ludność Ziemi Zachodnich mieszaninę
Różnych kultur i tradycji tożsamości i postaw
Widzę pionierów stających się solą tej ziemi
Którym przyszło słono mimo wszystko zapłacić
Widzę sól ziemi nadającą smaku polskości
Widzę sól ziemi rozpuszczoną w morzu polskości
Widzę sól ziemi nadająca wyższą jakość życiu
Widzę sól ziemi konserwującą to co zostało utracone
Chroniącą wartości duchowe pamięć Kresów
aby były zawsze świeże i żywotne
Widzę poetę-kronikarza spisującego dzieje
Małej ojczyzny przechodzącej
Z ojca na syna utrwalającego pomost od życia do życia

Powrót nad Odrę Nysę i Bałtyk Ziemie Odzyskane. Rok 1945

Wiersz syn marnotrawny co się wstydzi
powrotu do domu ojca swego podejmuje się
trudu bierze sobie za towarzysza Żyda
którego przez całą wojnę gryzły wszy
a po wojnie on sam się gryzł –
wszystko co zostało po spalonej wsi
po ludziach – dwie lipy i studnia
Wiersz podejmuje się trudu bierze sobie
za towarzysza osadników wojskowych –
chce przyszywać ziemię i człowieka do
nowego krajobrazu poezja nie zamieni się
w krew żołnierzy a winorośla w mszalne wino –
krew wsiąkła w ziemię pól bitewnych
mszalne wino wypito na mszach polowych
Wiersz podejmuje się trudu bierze sobie
za towarzysza repatriantów
wagon z wysiedleńcami z kozami i
drobniem i ciągłym pianiem koguta jakby rozumiał
co się stało – musiało mu się pomieszać we łbie –
nie było gdzie się umyć po ubraniach chodzący
wszy byli spragnieni byli głodni byli gniewni –
gwizd lokomotyw z przodu i z tyłu wagonów
drżących dudniących trzęsących turkoczających
unosił z dymem myśli z rozklekotanych mózgowic
Powrót na Ziemię Odzyskane Dziki Zachód
ty moja ziemio
ty moja wodo
ty mój lesie
wiele ubóstwa i wyrzeczeń nim powstanie mapa
własnego wszechświata z sadem czereśniowym i
pokrzywą pod płotem

Ojcu

Najpierw osadzono go w wojsku
później na Ziemiach Odzyskanych
jak ziemniaka w przeoranej
przez wojnę ziemi wymieszanej z popiołem
nastała pora zapuszczania włosów zarostu
korzeni – początek maja –
powoli wraść w kamienistą górską ziemię
spuszczono kurtynę z żelaza
Z kolegami z wojska spadł prosto z nieba na
Sudety jak deszcz meteorytów
wielkich fal z tego powodu nie było
wszystko zostało wygładzone
ręką żołnierską jak obrus na stole
Zostali na lodzie w maju Od powrotu do
domu odgradzały go pola lasy płoty
rowy łąki rzeki Odra Warta Wisła
Dunajec Bug – granice stworzone przez
żywoity śpiące na Kremlu w Londynie
Waszyngtonie
Na Wschód nie było po co wracać
Wschód był w warstwie językowej
pieszczotach emocjach poklepywaniu się
Wojna z czasem zmalała burza stała się
sentymentalnym wspomnieniem „dobrych czasów” –
umarli i zabici stali się partnerami żywych
Ilu Niemcy zabili krewnych znajomych
Ilu zabito Niemców Wspominano
wyzwolenie – Niemcy byli wystraszeni
potulni zdyscyplinowani szybko pochowali
portrety Hitlera zapomnieli smak chleba
Goebbelsowskiej propagandy
uprzejmi łaskili się do nóg
jak polne kamienie ze strachu się kłaniali
byli uniżeni ale z łbem na karku
na co drugim domu wisiała kartka
z napisem „tyfus” chociaż tyfusu nie było
po to żeby Polak nie wszedł nie zajął mieszkania
niejeden z nich dostał kulkę w łeb bo
bronili kobiet krowy kozy konia
rzucającego łbem to na lewo to na prawo
próbując pozabawić zwycięzców łupów
Z dnia na dzień było coraz mniej pustych miejsc
coraz mniej pustki w życiu łóżku przy stole
skończyło się puste gadanie o tym co było
a nie jest – przestali przelewać
z pustego w próżne –
letnie deszcze zmyły akcent kresowy
opadało rozżalenie i wojenny pył z oficerek
chwytali życie na gorąco rozżarzony
Wschód stawał się bryłą lodu
Ojciec nie był Sewerynem Baryką
jego życie było inne niż ojca Goriot
nie przypominał Bogumiła Niechcica
nie znał się na pracy w polu i na oszczędzaniu
niczego nie składał ani ziarnka do ziarnka
i niczego nie wybudował
na piasku skale lodzie
żył śpiewając od wypłaty do wypłaty

Kresowiakom

Pamięć jak umazane krwią ostrze siekiery
Piły do cięcia drzewa z którego odłamana
Gałąź krwawi – zapomnieć to trudna sztuka
Zasypany oczu piaskiem to nie to
Samo co chowanie głowy w piasek
Udawać że nie wiemy o tym o czym wiemy
Z jasnej pamięci która oświetla noc w
Ukryciu w zbożu z tego światła da się
Zrobić świecę – zapalić ją na mogiłach
Można świecić przykładem poprawności
Politycznej – świecy dymnej położyć kres
I można przekazać kresy z krwi i kości dalej